

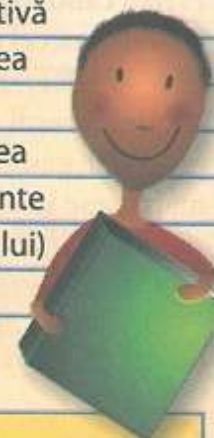
Tehnici de citire

- Citire în gând
- Citire în perechi (doi câte doi)
- Citire ecou
- Citire alternativă (o propoziție cu voce tare și următoarea în gând)
- Citire dramatizată
- Citire codificată (se acoperă anumite cuvinte din text, iar elevii trebuie să le descopere urmărind logica textului)
- Citire selectivă
- Citire cântată
- Citire pe silabe
- Citire cronometrată
- Citire inversă (de la sfârșitul enunțului la început)
- Citire verticală
- Citire interzisă (se interzice citirea anumitor cuvinte; ex. cuvintele care exprimă acțiuni, nume de persoane)

Tehnici de lectură

- lectură de inițiere (familiarizare cu textul)
- lectură aprofundată (analiza formală și informală a textului)
- lectură instrumentală (formularea unor opinii și argumentarea lor)
- lectură creativă (desprinderea mesajului și modificarea unor momente ale subiectului)

Domeniul	Nivelul competenței		
	CUNOAȘTERE	APLICARE	REZOLVARE DE PROBLEME
Cognitiv: A ȘTI	Citire, scriere	Aplicare, interpretare	Analiză, evaluare
Instrumental: A ȘTI SĂ FAC	Observare, a face observații	A efectua	A crea, a proiecta
Socio-afectiv: A ȘTI SĂ FIU	A răspunde	A aprecia, a respecta	A considera, a rezolva

Orașul zburător

Undeva, în deșertul ce se întindea zâmbitor sub soarele arzător, își făcea siesta o cămilă. Nimic nu părea să o deranjeze: nici jocul răutăcios al razelor pe spinarea ei, nici zborul agitat al firelor de nisip. Părea că nici nu vede ce se întâmplă în jurul ei. Clipea des și din când în când își ciulea urechile, ca și cum ar fi vrut să audă mai bine ceva ce numai ea putea auzi...

- Mi-e greu să-i spun! Nu știu cum aş putea să-i spun așa ceva.

- Încearcă! Nici nu știm sigur dacă ne poate auzi. Oricum nimeni, niciodată, nu a mai vorbit cu PURTĂTORUL!

Cămila, însă, auzea și chiar înțelegea. Dar o întrebare uriașă o făcea să nu se miște: CINE VORBEA? Privea când în stânga, când în dreapta, în căutarea răspunsului, însă nimic din natura amorțită de căldură nu-i oferea cel mai mic indiciu. Atunci și-a ciulit din nou urechile:

- PURTĂTORUL nu ne poate auzi. Suntem prea mici ca să ne vadă și să ne audă. Și oricum, în curând, orașul nostru nu va mai exista. Firele acestea de nisip îl vor îngropa.

Deci, gândi cămila, undeva era un oraș. Mic, ce-i drept, după spusele celor două voci, dar un oraș! Nu mai fusese la oraș de când era copil. Își amintea că acolo erau mulți oameni, gălăgie și agitație. Nu prea i-a plăcut la oraș, dar acum poate că s-ar simți altfel. Era mare, puternică și mai calmă ca niciodată. Însă nu vedea orașul! Poate din cauza soarelui? Să se miște puțin n-ar fi rău și nici puțină umbră nu i-ar strica. A dat să se ridice, când un țipăt a făcut-o să se oprească:

- A auzit! Sigur a auzit!

Cu grijă, cămila a verificat locul unde stătuse: nu se vedea nimic. Dar strigătele de bucurie pe care le auzea încă o făceau să fie atentă. Să vorbească oare și ea? Dar în ce limbă? Știa doar una singură și aceea era a cămilelor. Vocile vorbeau și chiuiau într-o limbă pe care cămila o înțelegea. Și atunci s-a hotărât: va vorbi! Și-a îndreptat cocoșa, și-a înălțat capul și a scos un „Brrrr!” de cea mai mare frumusețe.

Liniște... Nici vocile nu le mai auzea și despre oraș nici nu se punea problema.

Rămăsese invizibil, așa cum fusese la început. Doar firele de nisip continuau să i se așeze pe părul aspru. S-a scuturat cu hotărâre și atunci vocile au prins din nou viață, chiar lângă urechea dreaptă:

– E șansa noastră! Doar dacă îi vom spune ne va salva orașul!

– Orașul? Unde e acest oraș? Nu-l văd...

– E clar! Ne aude și chiar ne caută. E timpul să aprindem lumina. Ea îi va lumina gândurile și așa ne va vedea.

Și, deodată, cămila zâmbi. Un gând luminos i-a străbătut mintea. Vedea și nu-i venea să creadă: clădiri minuscule, în forme ciudate, obiecte zburătoare ce risipeau în urma lor frânturi decupate din visele celor adormiți, mașinării suple și înalte ce construiau, asemenea unor macarale, blocuri de imagini, toate se conturau în lumina gândurilor sale. Și deasupra tuturor se legănau, în șiruri, plicuri ce purtau pe ele chipurile celor cărora le erau destinate.

Niște omuleți colorați, unii zâmbitori, alții triști sau nepăsători, îi făceau cu mâna. Toți purtau trăistuțe atârinate de gât și niște mici evantaie, pe care le agitau de zor prin aer. Doi dintre ei, mai mici și mai gălăgioși, i-au atras atenția. Se îmbrățișau, râdeau și plângeau în același timp:

– Am reușit! PURTĂTORUL ne vede și ne aude! Hei! Aici! Noi suntem cei care te-am chemat! Suntem poștașii de vise! Orașul nostru călătorește pe aripile gândului și uneori, din cauza nepăsării unora, nu mai putem zbura.

Cămila scoase uimită un „Brrrrr!”, ca semn că ascultă și participă la conversație. Acum știa că putea să-i ajute să zboare din nou, visând! De fapt, nici nu era prea greu, pentru că mereu când închidea ochii se visa cu două cocoșe mari și rotunde. Închise și acum ochii și zâmbi mulțumită: erau acolo, pe spinarea ei și nimeni nu i le putea lua. Lumina care-i strălucea în minte începuse, însă, să pălească, iar vocile mici și pițigăiate se auzeau tot mai șoptit: MULȚUMIM! MULȚUMIM! MULȚUMIM!

Orașul poștașilor de vise zbura din nou și, cine știe, poate următorul PURTĂTOR vei fi tu! Trebuie doar să visezi și să încerci să-ți împlinești visul!

activități de lucru cu textul

① Orașul poștașilor de vise călătorea pe:

- a) aripile vântului
- b) aripile gândului
- c) aripile păsărilor

② Cămila a auzit:

- a) zborul firelor de nisip
- b) zgomotul vântului
- c) șoaptele poștașilor de vise

③ a) Din lista de cuvinte dată, folosește-le, în fiecare enunț, pe cele corecte.

Nimic din natura de căldură nu-i oferea cel mai mic

amuțită, orificiu, amețită, capriciu, amortită, adâncită, artificiu, indiciu.

Undeva, în ce se întindea zâmbitor sub soarele arzător, își făcea
..... o cămilă.

onesta, desertul, celesta, siesta, expertul, fiesta, concertul, deșertul.

b) Caută în dicționar și scrie sensul următoarelor cuvinte: *capriciu, indiciu, expert.*

④ De ce dispărea orașul?

- a) pentru că locuitorii lui erau prea mici;
- b) pentru că îl va distruge cămila;
- c) pentru că firele de nisip îl vor îngropa.

⑤ Cum își amintea cămila că era orașul?

- a) cu mulți oameni, liniște și pace;
- b) cu mulți oameni, gălăgie și agitație;
- c) cu puțini oameni, gălăgie și agitație.

⑥ Lumina aprinsă de locuitorii orașului a luminat gândurile cămilei. Ce a văzut ea atunci?

7 Transcrie fragmentul în care sunt descriși locuitorii orașului nevăzut.

8 Folosind fragmentul de mai sus, descrie și tu locuitorii unui oraș inventat de tine.

9 Cum a salvat cămila orașul omuleților?

10 Subliniază expresiile greșite din enunțurile date, apoi elimină cuvântul în plus.

- A. Dar eu nu știu să gătesc, șopti încet păianjenul.
- B. Animalele adunate sub copacul cel bătrân făceau un zgomot gălăgios.
- C. Pandi și Kao îndrăgesc oranjada de portocale, pe când Cipi preferă piureul de banane.
- D. Păianjenul tăcu, meditănd în gând la ce ar putea să le spună musafirilor din fața lui.
- E. Cipi a coborât jos din copac, în timp ce Pandi tocmai ieșea afară din casă.